

שורת המוות האחרונה

מקאמה מאת: איזי מן

אנחנו הולכים על השביל הזה שעליו הלכנו, בנתיב הזכרון, לפני שנה ● שעליו אנחנו ממשיכים לליות עוד עלומים בדרך האחרונה ● השביל הזה מתארך כל שנה בין חלקה ראשונה לקבר רענו שנקרה בתוכנו ● ועוד שמות זעקים מן העופרת השחורה – והם אינם... והם בלבנו... ● כשאנחנו הולכים בין הטורים והשורות... קרוב כל-כך לאבנים הבוהקות... ● העינים, מתחת למשקפי השמש, מתחילות – מעצמן – לבכות... ולבכות... ● ולבכות... ● פי כאן, במסדר הזה, עומדת מדינת ישראל – ואלה פניו של העם בלו ● ש"נפל בעת מלוי תפקידו" ... ש"נפל על משמרתו, בן עשרים בנופלו" ● כאן טוראי ליד סגן-אלוף... כמו באותו הטנק... באותה פלוגה... באותה משימה... ● וכאן יחד – חובקת אותם, זה ליד זה, אמא של בלנו. אמא אדמה ● ותרועת ה"יזכור" קורעת את הלב, והדגל מנופף לשלום ומצדיע – בגאון – גם בחצי התרן ● ומשמר הכבוד עומד דום – זקוף ושומק. משמר עצי הברוש והארן ● כן, זה השביל שעליו הלכנו, והלואי ויהי זה המסע האחרון ● אבל אנחנו חוזרים אליו כל שנה, פי אצלנו בלב לא מת הזכרון ● הוא תמיד חי אתנו, אולי רק מאפילים עליו העננים... החלומות... או המציאות... ● ובכל איר הוא מאיר את הדרך אל עוד שנה של עצמאות ●●

אנחנו הולכים על השביל הזה – ובכל פעם מנסר בלב שבריר של תקנה ● שאולי, עד יום הזכרון הבא, לא נבוא לכאן להפרד מעוד אהבה ● ובכל זאת, עמדנו פה אומל... ושוב הינו, בלנו, שפולים ויתומים ● וכל-כך הרבה פעמים שמענו אבא אומר על בנו "יתגדל ויתקדש שמי רבא", ונתן קורא "אל מלא רחמים" ... לוינו את המשפחה בדרך חזרה אל הסלל... אל הזכרונות... אל חזרי הדמעות... ● ושוב חזרנו אל השביל הזה – ושוב בככי פבוש ובתפלה אלמת: עד מתי, אדוני צבאות... ● כך - - - כל פעם הלכנו במסלול הארוך של הפאב... בדרך הפרידה... במסלול השכול... ● אחרי עוד גדוד של חברים, ומלאך שלבש – לכבוד המדינה – כחול-לבן... לבן-כחול... ● ושוב אנחנו הולכים על השביל הזה שעליו הלכנו, ביום הזכרון, לפני שנה ● מתפללים שנתזור באביב הבא, ונדשא ופרחים – לא עוד אבו לבנה ● יהיו מצבה בסוף השביל שתעיד: זו תשאיר שורת המנות האחרונה ●●

לטקס תחילת יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ● הכותל המערבי ● אייר תשס"ה, מאי 2005